

slovenskih pisateljicah. Jaz pa menim tako le: tisti, ki je zares velik in daleč nad nami, ne bo nam štel naših napak in nezmožnosti v greh, temveč skušal bo, dvigniti nas z blagohotno besedo in nepristransko kritiko, le taki, ki se boje za svojo slavo, devajo v nič javno delujoče ženske. Kakor vsak narod ponaša se tudi naš s takimi nestrpneži, katerim ni nič sveto, razven dela njih rok. Le pred seboj bi pokleknil vsak trenutek, vsak drugi niti vreden ni, da bi jim odvezal jermena na čevljih. Oh, tudi meni je znan tak velikaš! Rodoljub je samo kristalno čist, kar on stori, vse prav stori, vsak drugi je v njegovih očeh ... osel (pardon! a to je njegov najljubši izraz!) sosebno smo pa sirote me ženske. Nehote se mi vsiljuje basen o tistem sršenu, ki je sedel pred svojim sršenjakom in študiral, kako bi proslavil svoje ime. Pogodil jo je! »Otvoril bom knjigarno, kajti papir me ne bo stal ničesar, ker ga znam delati sam. No, in na tisti papir mi lahko pišejo drugi, od pisanja do tiska ni daleč, dela se bodo vezala v lepo knjigo in moja slava bo gotova«. Kakor je mislil, tako je tudi storil. Morda mu je bila sreča mila, a se srečo se družil rad napuh. Menil je namreč naš sršen, da je jako učen, ker knjige ... prodaja, a malokdo je soglašal z njim v ti točki. Ker pa se je bal za svoj ugled in mogoče obsojal druge po ... sebi, zametoval je in v nič deval vse, kar ni bilo pristno njegovega.

Oh, gospica urednica, na tak način pa človek res najlažje naredi samega sebe velikim. Druge devati v nič, samega sebe pa nad vse. Dà, dà! jako priprost način, a jaz se držim pregovorov, kakor pravnik paragrafov in nek star pregovor pravi, da kdor sam sebe povišuje, prazno glavo oznanuje! ...

Za danes naj bo dovolj, gospica urednica. Ako nadaljujem pismo na tak način, se bodele dolgočasili, česar pa Vam nikakor ne želim. Rajši končam z obljubo, da temu pismu sledi mnogo, mnogo oglednic! Oprostite! Na zdravje, možno tudi do svidenja!«

Sam.

Zrem te, oblaček,
Ko ploveš tam
Po jasnem nebu,
— Tako si sam. —

V blestečem solnci
Ti ziblješ se.
A v sebi nosiš
Gorje — solze.

Tu doli hodim
Samotno jaz,
Ljudem pa kažem
Veseli obraz.

A v srci mojem
Vihar besni,
Bolesten v duši
Spomin živi. —

Kristina.